

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoCsp/84/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2212223915
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2212223915.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudcov: JUDr. Anton Jaček a JUDr. Peter Duman v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: X. W., nar. XX.XX.XXXX, adresa Q. W. X, W. W., doručovacia adresa L. XX, V. B. C., o zaplatenie sumy 2.126,91 Eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 18.08.2020, č. k. 9C/368/2014-228 - v zamietajúcej časti, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II zamietajúcom žalobu vo zvyšnej časti a v závislom výroku III o náhrade trov prvoinštančného konania potvrdzuje.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.587,71 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.328,97 Eur od 17.10.2012 do zaplatenia (výrok I), žalobu vo zvyšku zamietol (výrok II) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 50,30 % (výrok III).

2. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmluvy o bežnom účte z 01.03.2007 a zároveň k uzavretiu zmluvy o úvere č. 002381719R zo dňa 01.03.2007. Zmluvné strany sa dohodli, že výška úrokovej sadzby a výška sadzby úroku z omeškania je určená vo Všeobecných zmluvných podmienkach. Na základe zmluvy poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky vo výške 3.319,39 Eur. Z obsahu oznámenia o „zosplatnení“ úveru z 18.04.2011 (č. l. 19 v spise) zistil, že žalovaný bol niekoľkokrát písomne vyzvaný, aby bez zmeškania zaplatil dlžnú čiastku, na čo nereagoval, preto žalobca oznámil žalovanému, že sa celý záväzok vo výške 1.587,71 Eur vrátane príslušenstva (istina s bežnými úrokmi k 15.04.2011) stal predčasne splatným. Žalovaný dlh ani po „zosplatnení“ nezaplatil.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil na základe § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1, 2 a 3, § 53 ods. 1, § 53 ods. 3 písm. a), § 53 ods. 4, § 54 ods. 1 a 2, § 121 ods. 3 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a nariadenia vlády č. 97/1995 Zb. [správne č. 87/1995 - poznámka odvolacieho súdu], ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka tak, že nárok žalobcu je opodstatnený čo do sumy 1.587,71 Eur a úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1328,97 Eur od 17.10.2012 do zaplatenia. Súd prvej inštancie vo zvyšku žalobu zamietol, čo do úroku z úveru 15,80 % p. a. zo sumy 1.328,97

Eur od 17.10.2012 do zaplata, ako aj poplatkov vo výške 108,65 Eur za upozornenie a výzvy, ktoré neboli dohodnuté v zmluve. Istina je suma poskytnutých finančných prostriedkov veriteľom vo forme úveru a zmluvné úroky sú vždy splatné spolu so záväzkom vrátiť použité finančné prostriedky, t. j. spolu s istinou. Doba splatnosti úrokov sa tak zhoduje s dobou splatnosti úveru. Žalobca ako veriteľ preto nemohol oprávnenie žiadať od žalovaného, ako dlžníka zmluvné úroky aj po splatnosti úverovej istiny. Po vyhlásení celého úveru za splatný dňa 15.04.2011 sa istina úveru ďalej zmluvne neúročí, žalobcovi prislúchajú len úroky z omeškania. Uvedené vyplýva z podstaty zmluvného úveru, ktorý je odplatom za užívanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú veriteľovi do doby splatnosti. Po vyhlásení splatnosti požaduje peňažné prostriedky veriteľ vrátiť v poskytnutej výške, teda nie je oprávnený požadovať od odporcu aj zmluvne dohodnuté úroky, s poukazom na ust. § 506 Obchodného zákonníka s tým, že na uvedenom nič nemení ani dohoda účastníkov, resp. jej uvedenie vo Všeobecných obchodných podmienkach, keďže takáto podmienka - zmluvné dojednanie je pre obchádzanie zákona podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu aj v časti, v ktorej si uplatnil voči žalovanému úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 546,97 Eur pozostávajúcej ku dňu 16.10.2012 z vyčísleného úroku z omeškania v sume 250,97 Eur a poplatkov v sume 108,65 Eur od 17.10.2012 do zaplata. Úroky, ako aj úroky z omeškania sú v zmysle Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, preto právo požadovať od žalovaného príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z omeškania zo zmluvných úrokov Občiansky ani Obchodný zákonník nepripúšťa. Na uvedenom nič nemení ani dohoda účastníkov, keďže táto je pre obchádzanie zákona absolútne neplatná. Súd prvej inštancie napokon žalobu zamietol aj v rozsahu 0,5 %-ného ročného úroku z omeškania, lebo v skutočnosti bola sadzba úroku z omeškania ku dňu 17.10.2012 vo výške 8,75 %, a nie 9,25 %. Žalobcovi priznal v zmysle § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP aj nárok na pomernú náhradu trov konania voči žalovaným [správne žalovanému - poznámka odvolacieho súdu] podľa úspechu v rozsahu 50,30 % (75,15 % : 24,85 %).

4. Žalobca sa voči tomuto rozsudku v rozsahu zamietnutia žaloby odvolal a s odkazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe vyhovel alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobca sa v rámci prvej odvolacej námietky nestotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, ktoré viedlo k nepriznaniu nároku na riadny úrok zo splátok úveru splatných po „zosplatnení“ úveru. Neplnením povinností žalovaného uhrádzať splátky riadne a včas bol žalobca nútený pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, tzn. splátky ktoré dovtedy neboli splatné sa stali predčasne splatnými. To však nemá vplyv na nárok na odplatu v podobe riadnych úrokov dohodnutých v zmluve uzatvorenej podľa ustanovení § 497 a nasl. zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“). V zmysle OBZ má veriteľ nárok na riadne úroky aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, čo možno odvodiť z ustanovení § 503 ods. 3 OBZ a § 506 OBZ. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že zákon oprávňuje veriteľa v prípade, že je dlžník v omeškani s vrátením viac než dvoch splátok, alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, odstúpiť od zmluvy a požadovať od dlžníka vrátenie dlžnej sumy spolu s dohodnutými úrokmi. Uvedené ustanovenie možno analogicky aplikovať aj na prípad, keď veriteľ v dôsledku omeškania dlžníka s platením splátok riadne a včas využije dojednanú možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Zákon v súvislosti s odstúpením veriteľa od úverovej zmluvy počíta so vznikom špecifickej situácie, keď napriek odstúpeniu od úverovej zmluvy naďalej trvá záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť dohodnutý úrok. Postup súdu prvej inštancie, keď súd zamietol nárok žalobcu na zaplata riadnych úrokov po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, je postupom, ktorým súd neprímerane a nezákonne ochránil neplatiaceho dlžníka, čím žalobcu pripravil o ušlý zisk, ktorý mu na základe zákona patrí aj v prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie odmietnutím priznania zmluvného úroku teda konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Ak však „zosplatnením“ úveru dlžník získa nedôvodnú výhodu v tom, že nie je povinný platiť zmluvný úrok, hoci táto skutočnosť je následkom protiprávneho konania dlžníka, súd prvej inštancie konal v rozpore s uvedenou právnou zásadou. Uvedený postup v konečnom dôsledku vedie k teórii, že nedodržanie zmluvných podmienok (nesplácanie úveru riadne a včas) znamená pre takéhoto dlžníka výhodnejšie postavenie oproti dlžníkovi, ktorý si svoje povinnosti riadne a včas plní, keďže úver im je obom poskytnutý v rovnakej výške, avšak po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru pre neplatenie dohodnutých splátok je neplatiaci dlžník povinný vrátiť len istinu úveru, t. j. je povinný uhradiť veriteľovi menšiu sumu než dlžník, ktorý si svoje zmluvné povinnosti riadne a včas plní a to napriek skutočnosti, že obaja takíto

dlužníci sa k úhrade zmluvného úroku zaviazali v zmluve o úvere. Veriteľ „zosplatnením“ úveru získava právo disponovať celou sumou požičaných peňazí, avšak s tým neodpadá jeho obmedzenie práva na dispozíciu s istinou úveru, keďže k takémuto odpadnutiu obmedzenia dôjde až celkovým splatením úveru. Výklad, ktorý odbreňuje dlžníka od platenia zmluvného úroku by bol až absurdný, keďže privodením stavu predčasného „zosplatnenia“ úveru z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka by sa postavenie dlžníka zvýhodnilo v porovnaní s jeho postavením v prípade, ak by povinnosť neporušil. Ad absurdum, v prípade nepoctivého dlžníka by tento zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov v sadzbe určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by tak bol viazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania v právnych predpisoch regulovanej výške úrokovej sadzby a súd by zároveň takejto nepoctivosti poskytoval ochranu. Žalobcoví preto patrí nárok na úhradu riadnych úrokov zo splátok úveru splatných po „zosplatnení“ úveru až do zaplatenia. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 30.07.2019, sp. zn. 6Cdo/113/2018, a z 16.06.2020, sp. zn. 5 Cdo/42/2020, či rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z 10.03.2020, sp. zn. 5Co/219/2019 a rozhodnutie Krajského súdu v Nitre z 12.07.2019, sp. zn. 12Co/135/2018. Svojou druhou odvolacou námietkou žalobca súdu prvej inštancie vytkol, že nie je zrejmé, akými úvahami sa riadil, keď došiel k záveru, že žalobu žalobcu je potrebné v časti o zaplatenie sumy vo výške 108,65 € (poplatky za upozornenie a výzvy) zamietnuť. V danej časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie veci. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je možné zistiť, akými právnymi úvahami sa súd pri rozhodovaní riadil, a preto nie je možné voči napadnutej časti rozsudku zo strany žalobcu náležite skutkovo a právne argumentovať. Ak teda žalobca nevie voči napadnutej časti rozsudku náležite skutkovo a právne argumentovať za účelom využitia opravného prostriedku, napadnutú časť rozsudku je možné považovať za zmätočnú a žalobcovi bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Odkázal pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 23.09.2009, sp. zn. 6Sžo 6/2009 a z 22.08.2013 sp. zn. 4Cdo 90/2013.

6. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu sa nevyjadril.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody [§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP], preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v dotknutej časti potvrdiť [§ 387 ods. 1 CSP].

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na rozsah odvolania a uplatnené odvolacie dôvody bolo posúdiť, či súd prvej inštancie správne žalobu zamietol v rozsahu zmluvného úroku a vyčísleného úroku z omeškania, pokračujúceho 0,5 %-ného ročného úroku z omeškania zo sumy 1.328,97 Eur od 17.10.2012 do zaplatenia a poplatkov v sume 108,65 €. Odvolací súd vychádzal na tieto účely zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (bod 2 vyššie).

9. Žalobca v prvom rade namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď odmietol priznať žalobcovi nárok na úrok z nesplatených splátok po „zosplatnení“ úveru.

10. Súd prvej inštancie na úvod správne kvalifikoval dotknutú zmluvu ako spravujúcu sa ustanovením § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „z. č. 258/2001 Z. z.“) v znení účinnom do 01.03.2007. Sporná zmluva je teda spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou tomuto osobitnému zákonu. Tento zákon ale neupravuje nový typ zmluvy, ale len spresňuje režim, ktorými sa spravujú niektoré zmluvy používané na prenechanie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi veriteľom, najmä zmluva o pôžičke (§ 657 Občianskeho zákonníka) a

zmluva o úvere (§ 497 obchodného zákonníka. Zákon č. 258/2001 Z. z. (ale ani jeho nástupca, z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) preto okrem otázok, ktoré výslovne upravuje (napríklad určité dodatočné formálne a obsahové požiadavky), ponecháva ostatné otázky všeobecnej úprave obsiahnutej v Občianskom zákonníku a Obchodnom zákonníku. Otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na aký čas dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, sú v prípade zmluvy o úvere predmetom úpravy § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka a na neho nadväzujúcich predpisov (napr. vyhláška č. 87/1995 Z. z.).

11. Základné princípy Civilného sporového poriadku vyžadujú, aby bol spor rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, tak spôsobom vyhovujúcim legitímnemu očakávaniu, že spor bude rozhodnutý spravodlivo (článok 2 ods. 2). Podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu je ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 06.03.2017, sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

12. Pokiaľ ide o otázku úroku po „zosplatnení“ úveru, v rozhodnutí zo 16.06.2020, sp. zn. 5 Cdo/42/2020, Najvyšší súd vyslovil názor, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Citované rozhodnutie bolo zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2021 (ako R 5/2021), čím nadobudlo postavenie judikátu, na ktorý preto treba nazerať ako na ustálenú rozhodovaciu prax.

13. Odvolací súd preto podľa druhej vety § 393 ods. 2 CSP vo vyššie uvedenom rozsahu odkazuje na judikát R 5/2021 a len zdôrazňuje, že veriteľ má nárok na úrok z úveru aj za obdobie po jeho predčasnom „zosplatnení“, a to až do vrátenia peňažných prostriedkov, maximálne však do výšky, akú by žalovaný pri riadnom plnení povinností zaplatil. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik a trvanie je podmienené existenciou platného záväzkového vzťahu hlavného. Splnením hlavného záväzku, prípadne jeho zánikom iným spôsobom, zaniká - končí i akcesorický záväzok úrokový, ostáva iba povinnosť uhradiť už zročné úroky. Prvoinštančný súd preto vec nesprávne právne posúdil, keď vychádzal z názoru, že po „zosplatnení“ úveru sa istina úveru ďalej zmluvne neúročí a žalobcovi prislúchajú len úroky z omeškania

14. V preskúmvanej zmluve o ČSOB spotrebiteľskom úvere z 01.03.2007 č. 002381719R (č. I. 14 a nasl. spisu) sa zmluvné strany dohodli na úvere 3.319,39 Eur (100.000 býv. Sk) s 15,80 %-ným ročným úrokom, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť 60 mesačnými splátkami po 80,89 Eur (2.437 býv. Sk) s tým, že posledná splátka mala byť splatná 15.03.2012. Celkovo mal tak žalovaný 60 splátkami po 80,89 Eur zaplatiť sumu 4.853,40 Eur. Z toho plynie, že na úrokoch mal žalovaný podľa zmluvy pri riadnom plnení svojho dlhu zaplatiť veriteľovi celkovo sumu (4.853,40 - 3.319,39 =) 1.534,01 Eur. Z tejto sumy zaplatil do 15.04.2011 (č. I. 64 a 211) sumu 1.369,- Eur, čo znamená, že ak by svoj záväzok riadne plnil, musel by veriteľovi zaplatiť na úroku ešte sumu (1.534,01 - 1.369 =) 165,01 Eur. Výrokom I napadnutého rozsudku, voči ktorému sa žalobca neodvolal, takže sa stal právoplatným, súd prvej inštancie priznal žalobcovi sumu 1.587,71 Eur. Táto suma podľa skutkových záverov prvoinštančného súdu, ktoré žalobca v odvolaní nespochybnil a z ktorých preto odvolací súd aj vychádzal, zodpovedá nesplatenej istine s bežným úrokom k 15.04.2011 (prvá veta bodu 17 napadnutého rozsudku). Žalobca si v žalobe ako nesplatenú istinu uplatňoval sumu 1.328,97 Eur, čo znamená, že bežný úrok priznaný súdom prvej inštancie predstavuje (1.587,71 - 1.328,97 =) 258,74 Eur. Keďže suma úroku priznaná právoplatným výrokom I napadnutého rozsudku (258,74 Eur) je vyššia, než zostávajúca časť dlhu žalovaného na úroku (165,01 Eur), odvolanie žalobcu nie je v tejto časti dôvodné.

15. Pokiaľ ide o sumu poplatkov vo výške 108,65 Eur a úroku z omeškania, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v zmysle § 380 ods. 1 CSP je odvolacími dôvodmi viazaný. To znamená, že pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania. Prieskumná právomoc odvolacieho súdu je v prejednávanej veci obmedzená na rozsah a dôvody vymedzené v odvolaní (s výnimkou väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 CSP, čo sa na daný prípad nevzťahuje). Hoci žalobca formálne uplatnil odvolacie dôvody

v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, žiadnym spôsobom nereflektuje na závery súdu prvej inštancie, ktoré viedli k tomu, že žalobu treba v tejto časti zamietnuť. Čo sa týka úroku z omeškania, v tejto súvislosti žalobca voči napadnutému rozsudku nepredniesol v odvolaní vôbec žiadne výhrady. Súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa poplatkov zase len vyčítal, že jeho rozhodnutie je zmätočné, pretože sa z neho nemožno dozvedieť dôvody, pre ktoré žalobu v tejto časti zamietol. V bode 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku ale prvoinštančný súd vysvetlil, že žalobu v časti poplatkov za upozornenie a výzvy v sume 108,65 Eur zamietol preto, lebo neboli dohodnuté v zmluve. Žalobca tento skutkový záver prvoinštančného súdu nevyvracia a neprednáša vo vzťahu k nemu žiadne relevantné odvolacie námietky. Nemožno preto súhlasiť s hodnotením žalobcu, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, akými úvahami sa súd pri rozhodovaní riadil, a preto nie je možné voči napadnutej časti rozsudku zo strany žalobcu náležite skutkovo a právne argumentovať. Žalobcovi nič nebránilo v odvolaní namietat' proti záveru súdu prvej inštancie, že poplatky nemožno priznať, pretože neboli v zmluve dohodnuté. Keďže tak neurobil a odvolací súd je nielen rozsahom, ale aj dôvodmi odvolania viazaný, v rámci odvolacieho prieskumu potom nebol priestor, aby sám tieto závery súdu prvej inštancie preskúmaval, či vyvracal. Vychádzajúc z toho potom zostal žalobcom nespochybný záver súdu prvej inštancie o tom, že poplatky nemajú oporu v zmluvnom vzťahu. Iba na dôvažok odvolací súd dáva do pozornosti, že od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 4 z. č. 258/2001 Z. z.). Odvolanie žalobcu vzhľadom na svoj obsah nie je spôsobilé viesť k tomu, aby odvolací súd opätovne posúdil a prehodnotil v prospech žalobcu uplatnené nároky týkajúce sa poplatkov a úroku z omeškania v rozsahu, v akom boli tieto napadnutým rozsudkom zamietnuté. Odvolanie žalobcu preto neobstojí ani v tejto časti.

16. Keďže odvolací súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by mali viesť k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti (§ 389 CSP) a pretože neboli splnené ani podmienky na jeho zmenu (§ 388 CSP), odvolací súd napadnutý výrok II preskúmaného rozsudku vrátane závislého, vecne správneho a osobitne odvolaním nenapadnutého výroku III o trovách prvoinštančného konania, podľa § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny potvrdil (výrok I).

17. Keďže týmto rozhodnutím sa konanie končí, musel odvolací súd rozhodnúť aj o nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP). V danom prípade žalobca so svojím odvolaním neuspel, takže nárok na náhradu trov konania by mal mať žalovaný (§ 255 ods. 1 CSP). Tomuto však v odvolacom konaní, ktorého sa de facto nezúčastnil, žiadne trovy nevznikli, v dôsledku čoho odvolací súd v súlade s judikatúrou (R 72/2018) rozhodol tak, že mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II).

18. Tento rozsudok prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).